

Леді та Змій

Якщо новий король Камелота рішуче налаштований убити твого коханого, викрасти твою найкращу подругу й вистежити тебе, як пес... тобі варто мати план.

Але Агата не мала плану.

У неї не було спільників.

Їй ніде було сховатися. Тож вона бігла. Дівчина щосили мчала якнайдалі від Камелота, не розбираючи шляху й не знаючи, куди вона прямує. Вона, не зупиняючись, продиралася Нескінченними Лісами, чорна сукня чіплялася за кропиву й гілки, а тим часом сонце зійшло і сіло... Агата бігла, а торбина

з кришталевою кулею Даві гойдалася і вдарялася об ребра... Дівчина мчала, коли на деревах почали з'являтися плакати «Розшукується» з її обличчям, застерігаючи, що новини поширюються швидше, ніж рухаються її ноги, і що тепер для неї не існує безпечного місця...

Наступного дня в неї на ногах поздималися водянки, м'язи судомило, харчувалася вона тільки ягодами, яблуками та грибами, які встигала схопити на ходу. Здавалося, Агата бігає колами: задимлені річкові береги Махадеви змінилися кордонами Гіллікіна, а ледве засірів світанок — знову замріла Махадева. Дівчинка не могла задуматися й на мить та скласти бодай якийсь план або поміркувати, де можна було б знайти безпечне місце. Вона взагалі не могла й помишляти про теперішнє. Її думки чіплялися за минуле: *Тедрос у ланцюгах... засуджений на смерть... її друзі в полоні... непритомного Мерліна тягнуть геть... а лиходій одягає Тедросову корону...*

Агата пробиралася крізь рожевий туман, шукаючи стежку. Стоп, хіба в Гіллікіні має бути рожевий туман? Хіба в Школі Гном Юба розповідав про це? Тим паче що вона залишила Гіллікін позаду багато годин тому. Як вона могла опинитися тут знову? Потрібно бути уважнішою... думати наперед... а не поринати в учорашні події... але зараз вона бачила лише рожеву імлу, яка набувала форми Змія... вкритого лускою юнака в масці, якого вона вважала мертвим... але який, як виявилось, був живим...

Коли вона виринула зі своїх думок, імла зникла і вже настала ніч. Якось Агата опинилася в Лісі стімфів, і жодних ознак стежки поблизу не було. Налетіла гроза, блискавиці пронизували пільму поміж деревами. Агата сховалася під перерослою поганкою.

Куди їй піти? Хто їй допоможе, коли всі, кому вона довіряла, зачинені в підземеллі? Вона завжди покладалася на свою інтуїцію, здатність швидко зметикувати, але ж хіба можна щось спланувати, якщо вона навіть не знає, проти кого воює?

«Я бачила мертвого Змія».

«Але потім він ожив...»

«А Ріан був на помості...»

«Отже, Ріан не може бути Змієм».

«Змій — хтось інший».

«Вони діють разом».

«Лев і Змій».

Агата згадала Софі, яка так легковажно прийняла обручку Ріана, гадаючи, що ось-ось вийде заміж за Тедросового лицаря. Софі, яка вірила, що нарешті знайшла коханого, — справжнього коханого, який побачив у ній Добро, — лише для того аби стати заручницею Зла, більшого за неї саму.

Принаймні Ріан не завдасть Софі шкоди. Поки що. Вона йому потрібна.

Навіщо, Агата не розуміла.

Але Ріан завдасть шкоди Тедросу.

Тедросу, який минулої ночі чув, як вона сказала Софі, що він не впорався із роллю короля. Тедросу,

який сумнівався в тому, що його принцеса вірить у нього. Тедросу, який утратив корону, королівство, підданих і потрапив до рук ворога, якого ще вчора обіймав, немов брата. Ворога, який тепер стверджує, що він і є його братом.

У животі все стислося. Їй хотілося обійняти Тедроса й сказати, що вона кохає його. Що ніколи більше не сумніватиметься в ньому. Що обміняє власне життя на його, якщо зможе.

«Я врятую тебе, — із відчаєм подумала Агата. — Навіть якщо в мене немає плану й жодна душа не стоїть на моєму боці».

А до того Тедрос має триматися, хай там що Ріан і його люди робитимуть із ним. Тедросу потрібно знайти спосіб вижити. Якщо він ще не був мертвим.

Умить Агата знову побігла, у неї мало не влучила блискавиця, коли дівчина вибігала з Лісу стімфів на примарні береги Акгула, де замість піску лежав попіл. Кришталева куля Даві відтягувала торбинку, знову й знову вдаряючи в одне й те ж намуляне місце на боці. Дівчинка потребувала перепочинку... вона не спала вже декілька днів... але її думки кружляли, наче поламане колесо...

«Ріан витягнув Екскалібур із каменя».

«Ось чому він король».

Агата помчала швидше.

«Але як?»

«Леді з Озера сказала Софі, що Змії — король».

«Але Екскалібур вирішив, що король — Ріан».

«А Артур сказав Тедросу, що король — Тедрос».

«Щось тут не те».

«Магічна помилка».

Агата затамувала подих, вона заблукала в лабіринті власних думок. Вона потребувала допомоги. Вона потребувала відповідей.

Задушливе тепло поступилося різкому вітру й снігу, коли за лісом відкрилася привільна тундра. Через сплутаність думок від безсоння Агаті здалося, що вона бігла вже декілька місяців, що минули цілі пори року.

Але ось удалині вона побачила обриси замку, низькі хмари чіплялися за шпилі.

«Камелот?»

Після всього, що сталося, вона, замість того аби знайти когось, хто зміг би їй допомогти, повернулася в це небезпечне місце? Змарнувала стільки часу?

Зі сльозами на очах вона позадкувала, розвернулася, аби знову помчати...

Але їй забракло сил.

Ноги підкосилися, і Агата впала на м'який сніг, її чорна сукня заматлялася, наче крила кажана. Міцний сон навалився, немов удар молота.

Їй наснилася похила вежа, збудована із тисяч золотих кліток, вона здіймалася високо, аж до хмар. У кожній клітці була зачинена близька їй людина: Мерлін, Гвіневера, Ланселот, професорка Даві, Естер, Анаділь, Дот, Кіко, Горт, мати, Стефан, професор Сейдер, леді Лессо й решта — усі клітки похитувалися одна на одній, а клітки із Софі й Тедросом балансували на самісінській горі, готові ось-ось першими розбитися об землю. Вежа здригалася й гойдалася,

Агата кинулася до хисткої споруди, аби не дати їй упасти; худе, сухорляве тіло дівчини було єдиним, що відділяло друзів від неминучої смерті! Але щойно Агата доторкнулася колони, що стрімко здіймалася вгору, над верхньою кліткою з'явилася тінь...

Наполовину Лев. Наполовину Змії.

Одну за одною він скидав клітки вниз.

Агата одразу прокинулася, здригнувшись, уся вкрита потом, попри сніг. Підвівши голову, вона побачила, що буря вщухла, а віддалений замок попереду тепер можна було добре розгледіти у вранішньому сонці.

Перед замком відчинялися їй зачинялися залізни ворота, поруч здіймалися скелі. Це був вхід до білої фортеці над тихим сірим озером.

Серце Агати закалатало.

Це не Камелот.

Це Авалон.

Якийсь поклик душі скерував її сюди. До єдиної людини, яка могла дати їй відповіді.

Отже, її душа таки мала план від самого початку.

— Агов? — озвалася Агата до нерухокої води.

Нічого не сталося.

— Леді з Озера? — ще раз спробувала Агата.

Вода навіть не збрижилася.

У грудях ворухнулося занепокоєння. Колись Леді з Озера була найбільшою союзницею Добра. Ось чому душа Агати привела її сюди. Щоб отримати допомогу.

Але Чаддік теж звертався до Леді з Озера по допомогу.

І загинув.

Агата глипнула на зигзагоподібні сходи, що вели до білих веж, збудованих у формі кола. Востаннє, коли Агата приходила на ці береги, вона була тут із Софі, шукала тіло Чаддіка. Темні смуги крові досі виднілися на снігу, там, де вони знайшли вбитого Тедросового лицаря, який стискав глумливе послання від Змія.

Агата ніколи не бачила обличчя Змія. Але Леді з Озера бачила, коли цілувала його.

Той поцілунок висмоктав сили з чарівниці й став зрадою королю Тедросу.

Той поцілунок допоміг Змію посадити зрадника на Тедросів трон.

Бо тільки так можна називати Ріана. Брудним зрадником, який удавав Тедросового лицаря, коли весь час був у змові зі Змієм.

Агата знову повернулася до води. Леді з Озера захистила Змія. І не лише захистила — закохалася в нього й через це втратила сили. Вона зневажила своє одвічне зобов'язання. Відчуття слабкості сплигло вниз хребтом Агати. Леді з Озера мала б бути несприйнятливою до зваби Зла. Але тепер їй не можна довіряти.

Агата важко ковтнула повітря.

«Мені не варто бути тут», — подумала вона.

Але ж... їй немає до кого звернутися. Вона мусила ризикнути.

— Це я, Агата! — вигукнула вона. — Подруга Мерліна. Йому потрібна твоя допомога!

Її голос луною розлетівся на узбережжі.

Потім озеро затремтіло.

Агата нахилилася вперед. Вона не бачила нічого, крім власного відображення на сріблястій поверхні.

Але потім її обличчя почало змінюватися.

Мало-помалу відображення Агати перетворилося на зморщену стару каргу, до її лисого черепа чіплялися рештки сивого волосся, а на вилицях звисала поцяткована шкіра. Карга невиразно вимальовувалася під водною поверхнею, немов троль під мостом, спзираючи на Агату холодними очима. Крізь воду долинув її голос, низький і спотворений...

— Ми домовилися. Я відповіла на Мерлінове питання, — клекотіла Леді з Озера. — Я дозволила запитати в мене лише про єдину річ — лише єдину — а натомість він пообіцяв ніколи не повертатися. І ось тепер він намагається ухилитися від нашої угоди, пославши тебе? Забирайся. Тобі тут не раді.

— Він мене не посилав! — опиралася Агата. — Мерлін у полоні! У Камелоті престол посів новий король на ім'я Ріан. Він запроторив до підземелля Тедроса, Мерліна, професорку Даві й усіх наших друзів. Мерліна поранено! Він загине, якщо я його не врятую! Тедрос теж! Син Артура. Істинний король!

На обличчі Леді не промайнуло ані тривоги, ані жаху, ані співчуття. Узагалі... анічогісінько.

— Ти мене чуєш? Ти маєш допомогти їм! — благала Агата. — Ти ж присягалася захищати короля...

— І я його захистила, — відповіла Леді. — Я вже тобі казала це, коли ти була тут минулого

разу. Юнак у зеленій масці мав кров короля Артура у своїх жилах. І не просто кров Артура. А кров старшого Артурового сина. Я відчула це, коли мала свої сили. Я впізнала кров Єдиного Істинного Короля.

Вона замовкла, її обличчя затьмарилося.

— І він теж має сили, цей юнак. Могутні сили. Він відчув мою таємницю: що я почувуюся тут самотньою, захищаючи королівство, захищаючи Добро, у цій холодній, мокрій могилі... наодинці... завжди наодинці. Він знав, що я поступлюся силами заради кохання, якщо мені випаде такий шанс. І він запропонував його мені. Шанс, якого Артур ніколи мені не давав. В обмін на один поцілунок юнак пообіцяв, що я зможу звільнитися від цього життя... зможу поїхати з ним до Камелота. Отримаю кохання. Отримаю когось, кого зможу називати своїм, ось як ти... — вона відвела очі від Агати, занурюючись глибше. — Я не знала, що відмова від своїх зобов'язань означатиме це. Що я перетворюся на стару відьму, ще більш самотню, ніж раніше. Не знала, що його обіцянка нічого не варта. — Леді заплющила очі. — Але, звісно, він мав таке право. Бо він король. А я служу королю.

— Але ж королем став не той, кого ти поцілувала! Королем став Ріан! Юнак, якого називають Левом, — наполягала Агата. — Це не він приходив сюди! Тебе поцілував Змій! Він поцілував тебе, аби відібрати твої чари й залишити Добро без твоєї підтримки. Він поцілував тебе, аби допомогти Леву стати королем. Ти що, не розумієш? Він ошукав тебе!